

La Devesa, purgatori retrobat

Si s'arriba a construir el polèmic pavelló al mig de la Devesa de Girona, quan s'ompli de gent del barri practicant-hi el pàdel, potser el regidor d'Esports farà unes declaracions sobre l'encert de la decisió. Amb aquestes vindria a dir com d'equivocats n'estaven els de l'Associació de Veïns Devesa-Güell, que poc representatius eren els de Salvem la Devesa i que, en general, la gent no sabem què volem i que som de la generació de la queixa i de l'«aquí no». Des d'un punt de vista ben triat, en què es veiessin mig ocults pels plàtans els deu metres d'altura de la façana, una fotografia demostraria la integració de l'edifici dins l'arbreda, cuidant que no s'hi veiessin els cotxes apilonats que generin l'Auditori, el Palau de Fires, el mercat i, és clar, el mateix pavelló. Quan tot això s'esdevingui, i sembla que l'Ajuntament ja ho tingui coll avall, s'haurà perdut una ocasió de satisfer més ciutadans a banda dels que es deleixen per suar la cansalada sota cobert. De les pàgines dels diaris, de la presentació de la plataforma Salvem la Devesa a la Farinera, de l'actiu bloc de l'Associació de Veïns Devesa-Güell emergeix sobretot el desig de convertir en diàleg ciutadà el que, almenys fins ara, a final de gener, han estat monòlegs. Com en el mur del vell frontó del parc, les opinions reboten. Hi han dit la seva, oposant-s'hi, nombroses associacions de veïns gironines, associacions culturals diverses i més d'un miler de particulars. Com a signes del temps -tant com s'havien posicionat dècades enrere-, són eloqüents els silencis dels diversos col·legis professionals. Dels partits polítics municipals, només PSC i Esquerra defensen el pavelló, tanmateix sense explicar per què s'enroquen a situar-lo entre els plàtans.

Per què a la Devesa? Vet aquí el quid de la qüestió, més que la conveniència del pavelló, fora de dubte. El vell parc està descuidat, però no infrautilitzat, ans al contrari: té una gran quantitat d'usos estacionals i complementaris, amb puntes de sobreús (Fires, mercat, terrasses) que el sotmeten a molta més pressió que d'altres parcs, com per exemple el veí de Fontajau; per això és allà on els veïns contraproposen la ubicació del nou equipament. Així mateix, defensen el trasllat de la Fira de Girona, que va quedant petita, i aprofitar l'edifici readequat com a centre cívic i escola bressol. Són tantes propostes barates i assenyades, que per força haurien de tenir una rèplica enraonada i una bona cintura democràtica.

Josep Pujol i Coll

ordenava que fessin fora els jueus de Girona, com de totes les ciutats i viles dels seus regnes. Un últim espai està dedicat a l'exili forçat de totes aquelles persones que no van voler abandonar la fe dels seus avantpassats.

L'altra sala ha volgut ser més personalitzada i s'ha dedicat monogràficament a la figura de Mossé ben Nahman, també conegut com Nahmànides, i Bonastruc ça Porta, considerat el més il·lustre jueu gironí i admirat a la seva època per persones de totes les cultures i creences. S'hi mostra una reproducció del seu segell, l'original del qual és a Israel. A continuació, hi ha un altre espai dedicat a les activitats i troballes científiques dels jueus gironins, en àmbits com ara l'astrologia, la cartografia i la medicina. Presidint la sala, hi ha les reproduccions a gran escala de l'*Atlas de Cresques* (Mallorca, 1373) i de les *Taules astronòmiques* (1361) de David Bonjorn de Barri, prestigiós jueu astrònom d'origen gironí. També hi ha documentació sobre la important activitat econòmica que els jueus i jueves gironins van desenvolupar com a prestadors i comerciants.

El Museu d'Història dels Jueus de Girona es va inaugurar fa quinze anys al famós Call, concretament al tortuós carrer de

la Força. Dirigit actualment per Assumpció Hosta, l'obertura d'aquestes dues sales serveix per arrodonir el projecte museogràfic, que s'ha desenvolupat en tres fases consecutives. La primera va començar l'any 2000, amb l'obertura de les sales amb les làpides funeràries del cementiri jueu de Montjuïc, i tres anys després, el 2003, s'encetava la segona fase, durant la qual es van obrir els espais dedicats als calls i als seus edificis més característics, les celebracions, les litúrgies, les festivitats i altres aspectes relacionats amb el ritual jueu.

Laura Portal

La mar de llengües

L'any 2008 ha estat designat per Nacions Unides com l'Any Internacional de les Llengües. Els Serveis Territorials del Departament d'Educació a Girona han iniciat la celebració d'aquest any amb l'exposició de Linguamón - Casa de les Llengües, que duia el títol «La Mar de llengües. Parlar a la Mediterrània» i que es va poder veure a la Casa de Cultura de Girona del 14 de febrer al 16 de març.

Els objectius generals de l'exposició són «difondre i millorar el coneixement de les llengües de la Mediterrània i les seves comunitats lingüístiques i impulsar noves actituds positives i de respecte cap a aquesta diversitat lingüística i cultural, així com fomentar l'interès per a l'aprenentatge de les llengües». L'exposició ofereix al visitant «una visió

viva, dinàmica i multilingüe de la Mediterrània», i mostra la diversitat lingüística actual del *Mare Nostrum*.

El contingut de l'exposició està distribuït en tres grans àmbits. El primer presenta un mapa de la Mediterrània en què els colors serveixen per emmarcar els espais geogràfics on es parlen les vint-i-quatre llengües de

la Mediterrània i un enorme faristol dóna la informació bàsica de cadascuna. En arribar al segon espai, hi ha vuit tòtems que presenten set d'aquestes llengües més la llengua de signes catalana, i les situa en espais vitals actuals —l'escola, la feina, el temps lliure, la casa, el carrer, els mitjans de comunicació...—. Sense moure'ns d'aquest àmbit, es pot conèixer la petjada literària de les llengües de la Mediterrània i la varietat d'alfabets que utilitzen. «Abans de servir per comunicar, la llengua serveix per viure», paraules d'Emile Benveniste que queden ben paleses en arribar a aquest punt de la mostra. I el tercer àmbit és un espai de vídeo interactiu.

El blau, color del mar, color de la Mediterrània, és, també, el color de l'exposició.

La mostra es complementa amb conferències, narració de contes, recitals de poesia..., tot plegat pensat per mostrar l'enorme i interessant patrimoni lingüístic de la Mediterrània.

«La Mar de llengües. Parlar a la Mediterrània» va adreçada a tots els públics amb un enfocament molt didàctic i amb unes guies de treball pensades per als diferents nivells educatius.

En el seu llibre de presentació, *Linguamón - Casa de les llengües* diu: «Les llengües són vehicle de comunicació, civilització i diàleg. Un dret de les persones, les comunitats i les cultures». L'exposició «La Mar de llengües. Parlar a la Mediterrània» ha convidat a exercir aquest dret.

L'adreça del web de *Linguamón - Casa de les Llengües* és <http://www.linguamon.cat>.

Dolors Reig

El valor estratègic dels espais agraris

L'espai agrari és encara avui un concepte per definir. És el resultat d'una amalgama d'interaccions en un mateix espai que, depenent dels ulls amb què es mirin, pot tenir diferents interpretacions. La ciutat de Girona va acollir el passat mes de gener un seminari on la regulació de l'espai agrari va esdevenir l'eix vertebrador del debat.

Els passats dies 17 i 18 de gener es va celebrar, a la Sala de Graus de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona, el seminari sobre

la futura Llei d'espais agraris de Catalunya. L'esdeveniment va ser organitzat per la Càtedra de Geografia i Pensament Territorial de la

Universitat de Girona i per l'acabada de crear Fundació Agroterritori. Tingué el suport de la Diputació de Girona, de l'Institut de Medi Ambient de la Universitat de Girona i dels tres departaments de la Generalitat de Catalunya més estretament vinculats amb la temàtica (Agricultura, Alimentació; Política Territorial i Obres Públiques; i Medi ambient i Habitatge).

Les jornades van ser un convit a la reflexió, la participació i el debat entorn de l'orientació de la futura Llei d'espais agraris de Catalunya. Es van organitzar en tres blocs temàtics, a partir dels quals es van anar estructurant les ponències, les aportacions i les posteriors conclusions.

El primer es va centrar en la planificació dels espais agraris. Els assistents van tenir l'oportunitat de conèixer amb detall les experiències de planificació del model francès i del model basc. Aquestes ponències van aportar noves idees al voltant del disseny de futurs planejaments dels espais agraris a Catalunya. En el mateix bloc també es va oferir una visió retrospectiva de l'ordenació dels espais agraris a Catalunya i una clara exposició, des del punt de vista de l'Administració, del paper que juguen aquests espais en el planejament vigent.

El segon bloc va tenir com a eix de treball els models de gestió dels perí-

metres agraris delimitats, i es van posar sobre la taula diferents estratègies per gestionar els espais agraris. Els protagonistes van ser el Banc de Terres a Galícia —de nova creació—, els contractes agraris de la Reserva de la Biosfera de Menorca i un model de gestió únic nascut a partir d'una ILP (Iniciativa Legislativa Popular) en un petit espai agrari a l'illa de Tenerife. A aquestes tres experiències les va acompanyar una clara i crítica exposició de l'actual model de gestió dels espais agraris a Catalunya.

Finalment, el tercer bloc es va dedicar a treballar sobre el nou concepte dels informes d'impacte agrari, un document de marcada transcendència en el planejament però encara molt incipient i poc experimentat. Aquest fet va permetre que les presentacions es focalitzessin, d'una banda, en l'experiència francesa, i de l'altra, en una exposició en format proposta on es van detallar bona part dels elements i criteris que haurien de recollir aquests informes. El bloc va cloure amb un balanç realitzat des del mateix Departament d'Agricultura sobre la seva experiència en la redacció d'informes on s'avaluen les repercussions sobre els espais agraris de determinats projectes que afecten el territori.

L'organització de les jornades va disposar de la